

Προσκύνημα στην Ὁρθόδοξη Ρουμανία

Ὁ λαμπρὸς ἑορτασμὸς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος καὶ τοῦ Ἁγίου Πατριάρχου Νήφωνος τοῦ Διονυσιάτου

*Ἀνανέωσις καὶ ἐμβάθυνσις τῆς Ἐνότητος καὶ Ἀδελφοσύνης
τῶν Ἑλλήνων καὶ Ρουμάνων Ὁρθοδόξων Ἀντι-οικουμενιστῶν*

Ὡς μεγάλη εὐλογία τοῦ Θεοῦ δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ἀνεπιφύλακτα τὸ Προσκύνημα ὁμάδος πιστῶν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας Δικαιοδοσίας στὴν Ἀδελφὴ Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας, γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος καὶ τῆς ἐπετείου τῶν 500 ἐτῶν ἀπὸ τῆς Κοιμήσεως τοῦ Ἁγίου Πατριάρχου Νήφωνος, ὁ ὁποῖος διετέλεσε Ἀρχιεπίσκοπος Δακίας καὶ Βλαχίας στὰ τέλη τοῦ ΙΕ΄ αἰ.

Κατόπιν Συνοδικῆς Ἀποφάσεως, τὸν ἀσθενοῦντα Σεβασμ. Μητροπολίτη μας κ. Κυπριανὸ ἀντιπροσώπευσαν οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Ὁρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος, Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμης, ἐνῶ συμμετείχαν ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Γρηγόριος Ἀγιοκυπριανίτης ἐκ Πύργου Ἡλείας, ὁ Ἱεροδιάκονος Παχώμιος Ἀγιοκυπριανίτης, ἡ Γερόντισσα Ταξιαρχία Μοναχὴ Καθηγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίων Ἀγγέλων Ἀφιδνῶν μὲ δύο Ἀδελφές τῆς Μονῆς, δύο Μοναχές ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν, μία Μοναχὴ τοῦ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Παναγίας Ὁδηγητρίας Ἀχαρνῶν, ἐπίσης δὲ καὶ 35 περίπου λαϊκοὶ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές, κυρίως ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Λεκανοπεδίου τῆς Ἀττικῆς.

Υπεύθυνος τοῦ Προσκυνημάτος, ἀπὸ πλευρᾶς Ταξιδιωτικοῦ Γραφείου, ἦταν ὁ ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς κ. Ἀνδρέας Καλλιακμάνης μετὰ τῆς συζύγου του.

* * *

Τὸ πρωῒ τῆς Δευτέρας, 5/18.8.2008, ἔγινε ἀεροπορικὴ ἄφιξις στὸ Βουκουρέστι καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μὲ λεωφορεῖο ξεκίνησε ἄνοδος πρὸς τὴν Σουτσάβα τῆς Βορείου Ρουμανίας (Μολδαβία-Μπουκοβίνα). Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ταξιδίου, ἔγινε στάσις στὴν πόλι Ἀντζούντ, ὅπου στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, Μετοχίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος Κούκοβα, παρετέθη πλούσια τράπεζα ἀγάπης

στοὺς ἐξ Ἑλλάδος προσκνητάς. Ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα, ἡ ἀποστολὴ ἀφίχθη στὴν Σουτσάβα καὶ κατέλυσε σὲ ξενοδοχεῖο ἐντὸς τῆς πόλεως.

α. Τὸ πρωῒ τῆς Τρίτης, 6/19 Αὐγούστου, ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, οἱ ἐξ Ἑλλάδος προσκνηταὶ κατευθύνθησαν ὁδικῶς στὴν πανηγυρίζουσα Μητροπολιτικὴ Ἀνδρῶν Ἱερὰ Μονὴ τῆς Μεταμορφώσεως, ἔδρα τῆς Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου ἐν Ρουμανίᾳ.

• Στὴν ὑπαίθρια πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία, στὴν ὁποία συμμετεῖχαν προσευχητικὰ χιλιάδες εὐλαβῶν πιστῶν καὶ δεκάδες Ἱερῶν καὶ Διακόνων, προεξῆρχε ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης κ. Βλάσιος, Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, συλλειτουργῆσαν δὲ ἑννέα ἀκόμη Ρουμᾶνοι Ἀρχιερεῖς (Νεάμης κ. Δημοσθένης, Μπακάου κ. Γεννάδιος, Σουτσάβας κ. Σωφρόνιος, Μπρασῶβ κ. Θεοδόσιος, Μποτοσάνι κ. Ἰωσήφ, Ἰλφῶβ κ. Φλαβιανός, Ἰασιῦ κ. Γλυκέριος, Γαλαταῖου κ. Διονύσιος καὶ Σμπιού κ. Εὐλόγιος, τοῦ Ἐπισκόπου Πλοεστῖου κ. Ἀντωνίου ἀπουσιάζοντος, λόγω μεταβάσεως σὲ Προσκύνημα στοὺς Ἁγίους Τόπους), ἐπίσης ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Τριάδιτσα κ. Φώτιος ἀπὸ τὴν Βουλγαρία, ὡς καὶ ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Ὀττάβας καὶ Βορείου Ἀμερικῆς κ. Ἀνδρόνικος, τῆς Προσωρινῆς Ὑπερτάτης Ἐκκλησιατικῆς Διοικήσεως τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς, ὑπὸ τὸν Σεβασμ. Ἐπίσκοπο Ταυρίδος καὶ Ὀδησοῦ κ. Ἀγαθάγγελο.

Οἱ ἐξ Ἑλλάδος τρεῖς Ἀρχιερεῖς κ.κ. Κυπριανός, Ἀμβρόσιος καὶ Κλήμης συμμετεῖχαν ἀσμένως στὸν Διορθόδοξο αὐτὸ Ἑορτασμό, ὁ ὁποῖος ἀποτελοῦσε ἀπτή ἀπόδειξι ἐνότητος τῶν ὅπου γῆς Ὁρθοδόξων Ἀντι-οικουμενιστῶν.

- Ἰδιαιτέρα ἐντύπωσι προεξένησε εἰς ἅπαντας ἡ ἐξαιρετικὴ ψαλμωδία τῆς εἰκοσαμελοῦς Βυζαντινῆς Χορωδίας νέων, μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Ρουμανίας, ἡ ὁποία ἀπέδωσε μελωδικώτατα καὶ πανηγυρικώτατα τοὺς ἐορτίους ὕμνους. Παρέστησαν ἐπίσης τιμητικὰ ἕνας Βουλευτὴς τῆς πόλεως Σουτσάβας καὶ ὁ Δήμαρχος τῆς πλησιοχώρου πόλεως Ράσκας.

Μετὰ τὴν Ἀπόλυσι τῆς πανηγυρικῆς Θείας Λειτουργίας, στὴν ὁποίαν ἔλαβαν μέρος 15 συνολικὰ Ἀρχιερεῖς, ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης κ. Βλάσιος ἐξεφώνησε ἐόρτια Ὁμιλία καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀνεγνώσθη σὲ ρουμανικῇ μετάφρασι ἀπὸ τὸν Θεοφιλ. Μεθώνης Ἑόρτιο Μήνυμα τοῦ Θεοφιλ. Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου κ. Κυπριανοῦ, μὲ τίτλο: *«Ἡ Θεία Μεταμόρφωσις καὶ ὁ Ὁρθόδοξος Ἡουχασμός»*, χάριτέτισαν δὲ ἐπίσης διὰ συντόμων προσλαλιῶν ὁ Σεβασμ. Τριάδιτσα κ. Φώτιος ἐκ Βουλγαρίας καὶ ὁ Ρῶσος Ἐπίσκοπος κ. Ἀνδρόνικος ἐξ Ἀμερικῆς.

Κατόπιν, ἐτελέσθη Λιτανεῖα περίξ τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς, προπορευομένου τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου Ἁγίου Γλυκερίου († 1985), τὸ ὁποῖο ἐβάσταζαν Ἱερεῖς καὶ εὐωδίαζε τὴν ἀτμόσφαιρα, τῶν εὐλαβῶν Ρουμάνων πιστῶν κυριολεκτικῶς συνωθουμένων, προκειμένου νὰ λάβουν τὴν εὐχή καὶ εὐλογία τῶν Σεβασμιωτάτων καὶ Θεοφιλεστάτων Ἀρχιερέων.

- Στὴν Ἑόρτιο Τράπεζα, ἡ ὁποία ἀκολούθησε, ἀντηλλάγησαν πνευματικὰ μηνύματα, πλήρη ἀγάπης, σοφίας πνευματικῆς καὶ ἀδελφοσύνης, μεταξὺ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Βλασίου καὶ τοῦ Θεοφιλ. Ὁρεῶν κ. Κυπριανοῦ, εἰς ἔνδειξιν δὲ ἐκτιμήσεως, σεβασμοῦ καὶ ἐνότητος ὁ Θεοφιλ. Ὁρεῶν προσέφερε μία ὠραία Εἰκόνα τῆς Παναγίας μας στὸν Σεβασμ. κ. Βλάσιο. Ἐπίσης, θερμοὺς χαιρετισμοὺς σεβασμοῦ καὶ συμπαραστάσεως ἀπήντησαν

ἐκ τῶν παρακαθημένων ὁ Βουλευτὴς Σουτσάβας καὶ ὁ Δήμαρχος Ράσκας, ὁ δὲ Βυζαντινὸς Χορὸς τῶν Ἱεροσολιτῶν ἀπέδωσε μὲ θέρμη καὶ ἐνθουσιασμὸ παραδοσιακὰ καὶ πατριωτικὰ ᾄσματα τῆς Ρουμανίας καὶ ἔκλεισε μὲ μία ἐντυπωσιακὴ ἐρμηνεία τοῦ ᾠδίου Ἰσραὴλ, στὰ ἑλληνικά, τοῦ δυσκόλου ὄντως μαθήματος τοῦ Μιχαὴλ Χατζηαθανασίου εἰς ἤχον πλ. α΄ - φρύγιον (ἐκ τοῦ Ζω), μάλιστα ἀπὸ στήθους, ἄνευ μουσικοῦ κειμένου, καταπλήξας κυριολεκτικῶς ἅπαντας!...

Μετὰ τὴν Τράπεζα, οἱ Ἕλληνες πιστοὶ εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ προσκυνήσουν τὸ Ἱερὸ Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου τοῦ Ὁμολογητοῦ στὸν Ναό, νὰ προσκυνήσουν ἐπίσης τὰ ἱερὰ Ἄμφια του στὸ μικρὸ ἀσκητικὸ καὶ ἐξαγιασμένο κελλάκι του παραπλεύρως τοῦ Ναοῦ, καὶ νὰ ξεναγηθοῦν σὲ χώρους τῆς ἱστορικῆς καὶ μαρτυρικῆς αὐτῆς Μονῆς (τάφοι Ἀρχιερέων καὶ Πατέρων, γραφεῖον Μητροπολίτου, νέος ἀνεγειρόμενος Ναὸς ἐκτὸς τοῦ μοναστηριακοῦ περιβόλου κλπ.).

• Κατὰ τὴν ἐπιστροφή πρὸς Σουτσάβα, ἡ ἑλληνικὴ ἀποστολὴ ἐστάθμευσε στὴν Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ τῶν Ἁγίων Μυροφόρων Γυναικῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου στὴν περιοχὴ Μπούντα, πλησίον τῆς Σλατιοάρας, ὅπου καὶ

ἔγινε δεκτὴ μὲ ἰδιαίτερη ἀγάπη. Ἡ Μονή, τῆς ὁποίας προΐσταται ἡ Γερόντισσα Ἀμφιλοχία Μοναχὴ, ἀριθμεῖ 30 περίπου Μοναχές. Ἰδρύθηκε τὸ 1960, ἀλλὰ οὐσιαστικὰ ἠδυνήθη νὰ ἀναπτυχθῆ μόνον μετὰ τὸ 1990. Ἡ κυρία διακονία τῶν Ἀδελφῶν εἶναι ἡ κτηνοτροφία.

Κατόπιν, έγινε διέλευσις ἀπὸ τὸν μεγάλο νεόδμητο Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου στὴν πόλι Φελτισένι, τέλος δὲ προσκύνησις τοῦ ἀφθάρτου Ἱεροῦ Σκηνώματος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νέου τοῦ Τραπεζουντίου, τῆς ἀπαρχῆς τῶν Νεομαρτύρων τῆς ἁγίας Πίστεώς μας († 1330), τὸ ὁποῖον φυλάσσεται σὲ ἱστορικὸ μοναστηριακὸ Ναὸ στὴν Σουτσάβα, τῆς ὁποίας καὶ θεωρεῖται Πολιοῦχος καὶ Προστάτης.

6. Τὴν Τετάρτη, 7/20 Αὐγούστου, ἐγίνε ἐπίσκεψις στὴν Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου στὴν περιοχὴ Μπρατισέλ, ὅπου διαμένει ὡς Πνευματικὸς ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος κ.

Δημοσθένης. Στὸν Ναὸ τῆς Μονῆς ἀντηλλάγησαν χαιρετισμοὶ καὶ ἀπευθύνθησαν πνευματικὲς νουθεσίαι, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Ἐπισκόπου κ. Δημοσθένους, ἀπὸ τοὺς Θεοφιλ. Ὠρεῶν καὶ Γαρδικίου καὶ ἀπὸ τὸν Ρῶσο Ἐπίσκοπο κ. Ἀνδρόνικο. Ἐπειτα, ἐγίνε ξενάγησις στὸν νέο μεγάλο ἀνεγειρόμενο Ναὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου. Στὴν πλούσια τράπεζα ἀγάπης, τὴν ὁποίαν παρέθεσε ἡ φιλόξενος Ἀδελφότης τῆς Μονῆς, παρεκάθησαν ἐκ τῶν Ρουμάνων καὶ ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης κ. Βλάσιος καὶ ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος κ. Διονύσιος.

• Ἐν συνεχείᾳ, ἐπραγματοποιήθησαν ἐπισκέψεις στὶς θαυμάσιες ἱστορικὲς Μονὲς (ΙΕ΄ αἰ.) τῆς Μπουκοβίνας: Χουμόρ, Βορονέτς (ὅπου καὶ ὁ τάφος τοῦ τοπικοῦ Ὁσίου Δανιὴλ τοῦ Ἡουχαστοῦ) καὶ Μολδοβίτσα, οἱ ὁποῖαι

παρουσιάζουν τὸ ἐντυπωσιακὸ φαινόμενο τῆς ἐξωτερικῆς ἀγιογραφίσεως τῶν Ναῶν τους.

γ. Τὴν Πέμπτη, 8/21 Αὐγούστου, ἔγινε ἐπίσκεψις στὴν ἀνεγειρομένη Ἐνδρώα Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ τοῦ Αἰγυπτίου τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου στὸ Ροσιόρι, σὲ ἓναν πανοραμικὸ λόφο πλησίον τῆς Κοινότητος Φορέστι τοῦ νομοῦ Σουτσαβάς. Οἱ ἐξ Ἑλλάδος προσκυνηταὶ

ἐθαύμασαν τὴν ἐντυπωσιακὴ κτηριακὴ ἀνάπτυξι τῆς Μονῆς καὶ ἐγεύθησαν πλουσιῶς τῆς φιλοξενου ἀγάπης καὶ διαθέσεως τοῦ ἐξαιρετικὰ δραστηρίου Ἡγουμένου Πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Βαρνάβα καὶ τῆς μικρᾶς Ἀδελφότητός του.

• Κατόπιν, πραγματοποιήθηκε ἐπίσκεψις τῆς ιστορικῆς Ἱερᾶς Ἐνδρώας Μονῆς τοῦ Νεάμτζ, ὅπου οἱ ἐξ Ἑλλάδος πιστοὶ προσεκύνησαν θαυματουργές

Εικόνες τῆς Παναγίας μας καὶ διαφόρων Ἀγίων, ὡς καὶ τὸ Ἱερὸ Λεῖψανο ἀγνώστου καὶ μάλιστα προσφάτως (1986) ἀποκαλυφθέντος Ὁσίου -πιθανῶς τοῦ περιφήμου Στάρετς Ἀγίου Παΐσιου Βελιτσκόφσκυ-, καὶ τὴν Κάρα τοῦ μεγίστου ἐν Ὁσίοις Συμεῶν τοῦ Θαυμαστορείτου, ἐθαύμασαν δὲ τὰ ἐκθέματα τοῦ Μουσείου τῆς Μονῆς καὶ ἐν γένει τοὺς χώρους καὶ τὸ περιβάλλον Αὐτῆς, πλούσιο σὲ ἱστορία καὶ ἀγιότητα, ὅπως τὸ ἀνέδειξε ἰδίως ὁ Ὁσιος Παῖσιος Βελιτσκόφσκυ.

• Ἐν συνεχείᾳ, ἔγινε ἐπίσκεψις στὴν μεγάλη ἱστορική Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἀγάπια (350 Μοναχές), ὅπου μία ἑλληνομαθὴς Μοναχὴ ξενάγησε

τὴν ἐξ Ἑλλάδος Ἀποστολή, ἐν γένει δὲ ἡ Ἀδελφότης Αὐτῆς ἐπέδειξε στοὺς προσκυνητὰς μία ἐξαιρετικὴ θερμότητα καὶ ἀγάπη.

• Ἡ εὐλογημένη αὐτὴ ἡμέρα ἔκλεισε μὲ ἐπίσκεψι στὸν νεόδμητο Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἀγίου Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου στὴν πόλι Μπακάου, ὅπου ἐπεφυλάχθη θερμοτάτη ὑποδοχὴ στοὺς ἐξ Ἑλλάδος προσκυνητὰς ἀπὸ τὸν Κλῆρο τῆς περιοχῆς καὶ ἀπὸ μεγάλο ἀριθμὸ εὐσεβῶν Ρουμάνων.

Ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἀπευθύνθησαν χαιρετισμοὶ ἀγάπης ἀπὸ τὸν Ἐφημέριο Αἶδεσιμ. Πρωτοπρ. π. Μιχαὴλ Μαρταϊντάν καὶ τοὺς Θεοφιλ. Ὁρεῶν καὶ Γαρδικίου, ἐνῶ ὁ Θεοφιλ. Μεθώνης ἀνέγνωσε σὲ ρουμανικὴ μετάφρασι μία εἰδικῶς πρὸς τοῦτο ἐτοιμασθεῖσα ἐκτενὴ Ὁμιλία, μὲ τίτλο: *«Ὁ Ὅσιος Νήφων ὁ Διονυσιατὴς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀρχιεπίσκοπος Δακίας καὶ Βλαχίας, 1418-1508, Ἡ Νηπτικὴ καὶ*

Ἀποστολική του Κληρονομία». Τὸ κείμενο ἀνεγινώσκετο ταυτόχρονα καὶ στὰ ἑλληνικὰ γιὰ τοὺς ἐξ Ἑλλάδος προσκνητάς.

Ἐν συνεχείᾳ, οἱ συγγεντρῶθέντες στὸν Ἱερὸ Ναὸ προσεκύνησαν τὴν μεγάλη ἱερὰ Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νήφωνος,

ἡ ὁποία εἶχε μεταφερθῆ γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ ἀπὸ τὸ Ἱερὸ Μετόχιο τοῦ Ἁγίου Νήφωνος Βουκουρεστίου, ὡς καὶ μικρὸ τμῆμα ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου, τὸ ὁποῖο εἶχε μεταφερθῆ ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς γιὰ τὴν περίστασι αὐτή, ὥστε νὰ ἀφεθῆ πλέον ὡς δωρεὰ εὐλογίας στὴν Ἐνορία τοῦ Μπακάου.

Ἀκολούθησε προσφορὰ κερασμάτων στὴν Ἐνοριακὴ Αἴθουσα καὶ ἔγινε ξενάγησις στὸ ἀνεγειρόμενο μεγάλο κτηριακὸ συγκρότημα τῆς ὑποδειγματικῆς αὐτῆς Ἐνορίας (Κατοικία Ἱερέως, Ξενῶνες, Καμπαναριό).

δ. Τὴν Παρασκευή, 9/22 Αὐγούστου, ἡ ἑλληνικὴ Ἀντιπροσωπία ἐπισκέφθηκε τὴν Ἱερὰ Ἀνδρώα καὶ Μαρτυρικὴ Μονὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου στὴν Κούκοβα. Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Μπρασῶβ

κ. Θεοδόσιος ὑποδέχθηκε μὲ φιλοφροσύνη τοὺς προσκνητάς, τελέσθηκε Τρισάγιον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ μακαριστοῦ Κτήτορος τῆς Ἱεραῆς αὐτῆς Μονῆς Ἐπισκόπου Παχωμίου († 2007) ἐντὸς τοῦ Ναοῦ, παρετέθη τράπεζα ἀγάπης, ἔγινε ξενάγησις κλπ.

• Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἡ Ἀντιπροσωπία προσεκύνησε πλησίον τοῦ Βουκουρεστίου τὴν ἱστορικὴ Ἱερὰ Μονὴ τῆς Τσερνίκα, ὅπου ἀναπαύεται τὸ ἱερὸ Λείψανο τοῦ Ἱεράρχου Ἁγίου Καλλινίκου, ἐνὸς μεγάλου Θαυματουργοῦ Ἁγίου τῆς Ρουμανίας, καθὼς καὶ ἡ Κάρα τοῦ Ὁσίου Γεωργίου τῆς Τσερνίκα, μαθητοῦ τοῦ Ὁσίου Παΐσιου Βελιτσκόφσκυ.

ε. Τὸ Σάββατο, 10/23 Αὐγούστου, ἔγινε προσκύνησις τοῦ ἀφθάρτου ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Βασαράβου, Προστάτου καὶ Πολιούχου τοῦ Βουκουρεστίου, στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, ὅπου ἐτέθη προσωρινῶς, λόγῳ ἀνακαινιστικῶν ἔργων στὸν Πατριαρχικὸ Ναό. Στὸν ἴδιο Ναὸ τίθενται πρὸς προσκύνησιν τεμάχια Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος καὶ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης. Ἐπίσης, ἔγινε προσκύνημα στὴν ἱστορικὴ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀνθίμου τοῦ Ἰθιρίτου ἐντὸς τοῦ Βουκουρεστίου καὶ ξενάγησις στὴν ἐκεῖ εὐρισκομένη Βιβλιοθήκη τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ρουμανίας.

• Ἐν συνεχείᾳ, ἡ Ἀποστολὴ ἔγινε δεκτὴ μὲ ἐνθουσιασμό στὴν Ἱερὰ Ἀνδρῶνα Μονὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου, στὸ Βουκουρέστι, ἀπὸ τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπο Ἰλφῶβ κ. Φλαβιανό, τὸν Καθηγούμενο π. Εὐθύμιο καὶ Ἀδελφούς τῆς Μονῆς. Στὸν ὠραῖο νεόδμητο

καὶ θαυμάσια ἀγιογραφημένο Ναὸ τῆς Μονῆς οἱ Ἀρχιερεῖς ἀπήλυθναν χαιρετισμούς πνευματικοῦ περιεχομένου, παρετέθη πλούσια τράπεζα ἀγάπης, καὶ ἔγινε ξενάγησις σὲ χώρους τῆς Μονῆς (τυπογραφεῖο, ἔκθεσις ἐργοχειρῶν, ἐργαστήριο ἐπεξεργασίας μαρμάρου).

• Τὸ ἀπόγευμα, ἐτελέσθη ὁ ἑόρτιος Ἑσπερινὸς καὶ ἐν συνεχείᾳ, συνημμένως, ὁ Ὁρθρος στὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νήφωνος τοῦ Διονυσίου τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως στὸ Βουκουρέστι, ὁ

όποιοι είναι Μετόχιο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, χοροστατοῦντος τοῦ Θεοφιλ. Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου κ. Κυπριανοῦ, τῶν ὕμνων ψαλλομένων στὰ ρουμανικά καὶ ἑλληνικά.

στ. Τὸ πρωῒ τῆς Κυριακῆς, 11/24 Αὐγούστου, μνήμη τοῦ Ἁγίου Νήφωνος Κωνσταντινουπόλεως, σὴν Πανηγυρικῇ Θεῖα Λειτουργίᾳ προεξήρχε ὁ Σεβασμ. Πρόεδρος Μητροπολίτης κ. Βλάσιος καὶ ἔλαβαν μέρος οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Ὠρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος, καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμης, Ἱερεῖς καὶ Διάκονοι, συμπροσευχομένοι μεγάλου πλήθους πιστῶν, ὡς καὶ τῶν Ἐπισκόπων Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου καὶ Ἰλφῶδ κ. Φλαβιανοῦ στὸ Ἱερό Βῆμα.

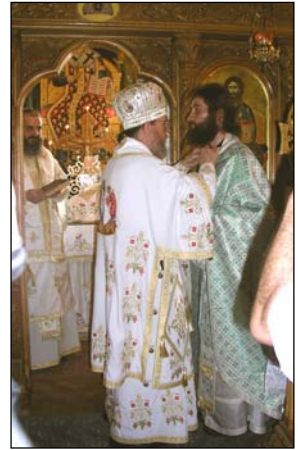
• Κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς, ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης κ. Βλάσιος, κατὰ τιμητικὴν παράκλησιν τοῦ Θεοφιλ. Ὠρεῶν κ. Κυπριανοῦ, ἐχειροτόνησε τὸν Ἱεροδιάκονο Παχώμιο Ἀγιοκυπριανίτη εἰς Προσβύτερον, πρὸς μεγάλην χαρὰ καὶ συγκίνησι τοῦ ἐκκλησιάσματος. Ὁ π. Παχώμιος εἶναι ρουμανικῆς καταγωγῆς, ἦλθε πρὸ ἐτῶν σὴν Ἑλλάδα γιὰ ἐργασία καὶ τελικὰ ἀφιερῶθηκε σὴν Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς πρὸ δύο ἐτῶν, ἐνῶ πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἐκάθη Ρασοφόρος Μοναχός καὶ ἐχειροτονήθη Ἱεροδιάκονος. Ὡς Ἱερομόναχος πλέον θὰ διακονήσῃ σὴν

έξυπηρετήσι τῶν ἐφημεριακῶν ἀναγκῶν τῆς Μονῆς τῆς μετανοίας του. Καί ἡ χειροτονία αὐτῆ ἦταν μία ἀκόμη ἐνδειξις τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης καί τῆς συσφίξεως τῶν σχέσεων Ἑλλήνων καί Ρουμάνων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου.

Τὴν ὥρα τοῦ Κοινωνικοῦ, ὁ Θεοφιλ. Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος ἀνέγνωσε στὰ ρουμανικὰ τὴν Ὁμιλία περὶ τοῦ Ἁγίου Νήφωνος, τὴν ὁποία εἶχε πρωτοεκφωνήσει στὴν Ἐνορία τοῦ Μπακάου.

Μετὰ δὲ τὴν Ἀπόλυσι τῆς Θείας Λειτουργίας, ὁ Θεοφιλ. Ὁρεῶν κ. Κυπριανὸς καί ὁ Θεοφιλ. Γαρδικίου κ. Κλήμης ὠμίλησαν δεόντως στὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα.

Τέλος, οἱ ἐκκλησιαζόμενοι, λαμβάνοντες τὸ ἀντίδωρον, προσκυνοῦσαν τὸ μικρὸ τμῆμα τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Νήφωνος, ποῦ εἶχε μεταφερθῆ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, καί ἐδίδετο εἰς αὐτοὺς ὡς εὐλογία μία πλαστικοποιημένη Εἰκόνα τοῦ ἰδίου Ἁγίου, τῶν Μοναζουσῶν τῆς ἐλληνικῆς ἀποστολῆς ψαλλόντων ἀναστασίμους ὕμνους.

Ἐν συνεχείᾳ, παρετέθη τράπεζα γιὰ τοὺς Κληρικοὺς καί γιὰ τοὺς προσκνητὰς ἐξ Ἑλλάδος, τὴν ὁποίαν ἐτοίμασαν Μοναχὲς τῆς ὑπὸ τὴν Γερόντισσαν Θεοδοσίαν Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Βάλεα Ρόσι, τῆς ὁποίας Πνευματικὸς εἶναι ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος κ. Φλαβιανός.

• Μετὰ τὴν τράπεζα, οἱ πιστοὶ εἰδοποίησαν τοὺς Ἀρχιερεῖς περὶ ἐνὸς ἐκτάκτου θαυμαστοῦ φαινομένου. Ἡ μεγάλη ἱερὰ Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου

Νήφωνος ἐντὸς τοῦ Ναοῦ, ἔργο τοῦ Ἀγιογραφείου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, παρουσίαζε μία θεοσημεία, μάρτυρες τῆς ὁποίας ἦσαν ἅπαντες οἱ παρευρεθέντες Κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, Ἕλληνες καὶ Ρουμᾶνοι: ἡ δεξιὰ εὐλογοῦσα χεὶρ τοῦ Ἁγίου Νήφωνος ἐνεφάνισε μία λεπτὴ ἐφίδρωσι καὶ ἄρχισε νὰ ἀναδίδῃ μία ἐξάισια θεία εὐωδία!... Ἡ εὐχαριστία, ἡ κατάνυξις καὶ ἡ πνευματικὴ συγκίνησις καὶ χαρὰ κατέκλυσαν τὶς καρδιὰς ὄλων γιὰ τὴν ἐμφανῆ αὐτῆς θείας δωρεά!... Ἐπρόκειτο γιὰ ἀδιαμφισβήτητη ἀπόδειξι ὅτι ὁ Ἅγιος Νήφων συμμετεῖχε στὸν ταπεινὸ ἐπετειακὸ ἑορτασμὸ τῆς μνήμης του στὸν Ναὸ του στὸ Βουκουρέστι καὶ ἐξέφραζε εὐαρέσκεια γιὰ τὴν ἔστω καὶ ἀνάξια, ἀλλὰ πάντως εἰλικρινῆ, συνέχεια τῆς ὁμολογιακῆς του πορείας καὶ ἐν γένει τῆς ἀντι-παπικῆς καὶ φιλο-ησυχαστικῆς γραμμῆς καὶ βιοτῆς του ἀπὸ τοὺς Ἀκαινοτομητοὺς Ὁρθοδόξους Ἑλλάδος καὶ Ρουμανίας. Δόξα σοι, ὁ Θεός!

Βουκουρέστι, μὲ τὰ ἐντυπωσιακὰ του ἐκθέματα λαϊκῆς παραδοσιακῆς τέχνης, ἱστορίας καὶ πολιτισμοῦ, ἡ ἑλληνικὴ Ἀποστολὴ κατευθύνθηκε στὸ διεθνὲς ἀεροδρόμιο Ὁτοπένι τοῦ Βουκουρεστίου καὶ ἀφίχθη ἀεροπορικῶς ἀργὰ τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς στὴν Ἀθήνα, πλήρης ἱερῶν ἐνθυμήσεων καὶ ἐνθουσιασμοῦ, γιὰ τὶς πολλὰς θεῖες δωρεὰς ἐντὸς τοῦ διαστήματος μιᾶς μόλις ἑβδομάδος στὴν Ρουμανία.

* * *

Ἡ προσωπικὴ πνευματικὴ ὠφέλεια συνδυάσθηκε ἄριστα μὲ μία ἐκκλησιαστικὴ ἀποστολή, ἡ ὁποία ἐστέφθη, χάριτι Θεοῦ, ἀπὸ πλήρη ἐπιτυχία,

ἐφ' ὅσον ἀνανεώθηκαν οἱ σχέσεις ἐνότητος καὶ ἀγάπης τῶν Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν μας μὲ τρόπο ἔντονο, θαυμαστό καὶ Ἁγιοπνευματικό.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ ἀνήκει εὐχαριστία στὸν θεῖο τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορα Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Ἀμήν!

Ἡ Θεία Μεταμόρφωσις καὶ ὁ Ὁρθόδοξος Ἡσυχασμὸς

*Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα κύριε Βλάσιε·
Ἀγιώτατοι Ἀρχιερεῖς καὶ Σεβαστοὶ Ποιμένες
τῆς ἐν Ρουμανίᾳ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου·*

Μὲ βαθυτάτη συγκίνησι καὶ ἀνέκφραστη χαρὰ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, Σᾶς μεταφέρω τὸν ἄμωμο ἄσπασμὸ τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐνότητός μας ἐν Χριστῷ ἀπὸ τὴν εὐλογημένη μας Πατρίδα, τὴν ἀποστολοβάδιστη Ἑλλάδα.

Ὁ πολυσέβαστος καὶ χριστοσφράγιστος Γέροντας, Ὁδηγὸς καὶ Μητροπολίτης μας, καθὼς καὶ ἅπασα ἡ Ἱεραρχία μας τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, ἀσπάζεται ἐν ἀγίῳ φιλήματι τὴν Ἀρχιερωσύνη Σας καὶ διὰ μέσου Ὑμῶν τὸ εὐσεβέστατο Ἱερατεῖο Σας, τοὺς Ὁσιωτάτους Μοναχοὺς καὶ τὶς Ὁσιώτατες Μοναχές, ὡς καὶ τὸ εὐλαδέστατο Ποίμνιό Σας.

α. Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν!

Ἀξιοθήκαμε νὰ ἀνέλθωμε ἀπὸ τὴν μυροδόλο κοιλάδα τῆς ἀγιοτόκου Πατρίδος μας, εἰς ὄρος ὑψηλόν, στὴν εὐωδιαστὴ Ρουμανία.

Καὶ βλέπομε νοερῶς τὸν μεταμορφωμένο Σωτῆρα μας, στὸ θεοδόξα-στο αὐτὸ Ὅρος, νὰ εὐρίσκεται ἐν μέσῳ δύο νέων Προφητῶν τοῦ νέου Λαοῦ τῆς Χάριτος: τὸν Ἅγιο Νήφωνα τὸν Διονυσιάτη καὶ τὸν Ὁσιο Παῖσιο Βελιτσκόφσκυ.

• Ὁ μὲν πρῶτος, ἔζησε κατὰ τὸν ΙΕ΄ αἰ., διετέλεσε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως τρεῖς φορὲς (1486-1488, 1497-1498, 1502) καὶ Μητροπολίτης Οὐγγροβλαχίας (1498-1505), ὁπότε καὶ ἔδρασε ὡς ἄλλος Ἀπόστολος στὴν σημερινὴ Ρουμανία καὶ ἔσωσε κυριολεκτικὰ τὴν Ὁρθοδοξία στὴν Μολδοβλαχία.

Ἡ Κληρονομία του εἶναι Ἀποστολική, Πατερική, Ἡσυχαστικὴ καὶ Ἀντιπαπική, δηλαδὴ εὐρίσκεται πλήρως μέσα στὸ πνεῦμα τῆς γνησίας Ὁρθοδόξου Παραδόσεως.

• Τὴν σωτήρια αὐτὴ Κληρονομία ἀνερέωσε ὁ δεῦτερος τῶν νέων Προφητῶν, ὁ Ὁσιος Παῖσιος Βελιτσκόφσκυ, ὁ ὁποῖος ἔζησε τὸν ΙΗ΄ αἰ., καὶ

ἔδρασε ὡς θεοφόρος Στάρετς ἐδῶ στήν Μολδαβία τὰ τελευταῖα τριάντα ἔτη τῆς ζωῆς του (1763-1794).

6. Αὐτὲς οἱ δύο κορυφαῖες Μορφές τῆς ρουμανικῆς εὐσεβείας, μεταμορφωμένες ἐν τῷ Ἀκτίστῳ Θαβωρίῳ Φωτί, μᾶς ἐμπνέουν σήμερα, κατὰ τὴν Δεσποτικὴν Ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως.

Μᾶς ἐμπνέουν καὶ μᾶς διδάσκουν καὶ μᾶς καθοδηγοῦν καὶ μᾶς προτρέπουν: «Εἰ Πατέρας θέλετε ἡμᾶς καλεῖν, μιμηθεῖτε ἡμῶν τὸν βίον καὶ τὰς πράξεις».

Τὰ καυχήματα αὐτὰ τῆς Ρουμανίας, ὁ Ἅγιος Νήφων καὶ ὁ Στάρετς Παῖσιος, εἶχαν ὡς κέντρο τῆς ζωῆς των τὸν Ὁρθόδοξο Ἑσυχασμό, τὸ Φιλοκαλικὸ ἦθος, τὴν κάθαρσι, τὸν φωτισμό, τὴν θέωσι, τὴν Νοερὰ Ἐργασία, τὴν Καρδιακὴ Προσευχή.

- Μόνον μέσω τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑσυχασμοῦ καὶ τῆς Εὐχαριστιακῆς Ἐμπειρίας εἶναι δυνατὸν ὁ ἄνθρωπος νὰ μεταμορφωθῇ ἐν τῷ Ἀκτίστῳ Φωτί τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ περαιτέρω, νὰ ἐνσαρκώσῃ στὸ κοινωνικὸ του περιβάλλον τὸ μέγα Μυστήριον τῆς Ἀγάπης, κατ' εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ταπεινὰ ὑπενθυμίζω, ὅτι ὁ Ὅσιος Σέργιος τοῦ Ραντονὲξ (1314-1392), ἡ μεγάλη αὐτὴ Μορφή τῆς ρωσικῆς εὐσεβείας, ἀφιέρωσε τὸ περίφημον Μοναστήριον τοῦ στήν Ἁγία Τριάδα, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἤθελε οἱ Μοναχοὶ του νὰ δείχνουν ἀμοιβαία ἀγάπη μεταξύ τους, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει μεταξύ τῶν τριῶν Θεῶν Προσώπων ἐν τῇ ἀκτίστῳ πραγματικότητι.

- Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ἓνα μόνο Πρόσωπον, τὸ ὁποῖο κατοικεῖ/ὑπάρχει μόνον Του, ἀλλὰ τρία Πρόσωπα, τὰ ὁποῖα συμμετέχουν τὸ ἓνα στήν ζωὴ τοῦ ἄλλου μὲ τέλεια Ἀγάπη· δηλαδή, ὁ Θεὸς ὑπάρχει ὡς Ἀγάπη, τ.ἔ. ὡς κοινωνία Προσώπων.

Ἀκριβῶς ἔτσι πρέπει νὰ συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ἄνθρωπον: τότε μόνον εἶναι ἓνα αὐθεντικὸ Πρόσωπον, ὅταν ἔχη μεταμορφωθῇ ἐν τῷ Ἀκτίστῳ Φωτί τῆς Μεταμορφώσεως καὶ μοιράζεται τὸ εἶναί του μὲ τοὺς ἄλλους, ἐξερχόμενος ἀπὸ τὰ ἐγωκεντρικά του ὅρια χάριν τῆς ἀγάπης τοῦ ἄλλου καὶ ζῶν ἐν κοινωνίᾳ ἀγάπης μὲ τοὺς ἄλλους.

γ. Αὐτὴ ἡ προσωπικὴ μας Μεταμόρφωσις πρακτικὰ σημαίνει νὰ ἐνεργοποιήσωμε τὰ Χαρίσματα τοῦ Παρακλήτου, τὰ ὁποῖα ἐσφράγισαν τὸ ἐσώτατον εἶναί μας, τὴν Καρδιά μας, ὅταν ἐλάβαμε τὸ Ἅγιο Χρῆσμα.

Ἡ ἐν Χριστῷ Ἀσκησις καὶ ἡ Καρδιακὴ Προσευχὴ ἀναζωπυρώνουν τὰ Χαρίσματα αὐτά, μᾶς φωτίζουν καὶ ὀδηγοῦν στήν Θεοπτία, στήν γνῶσι

τοῦ Θεοῦ, στήν ὀρθή δόξα, στήν καρδιά τῆς Ὁρθοδοξίας, μακριά ἀπό πλάνες καί αἰρέσεις.

• Αὐτή εἶναι ἡ Κληρονομία τῶν Ἁγίων μας Νήφωνος καί Παΐσιου, οἱ ὅποιοι ἴστανται ἐκατέρωθεν τοῦ Δεδοξαμένου Σωτήρος μας, εἰς τὸ ὑψηλὸν ὄρος τῆς εὐλογημένης Ρουμανίας καί μᾶς ὀδηγοῦν στὸν δρόμο τῆς προσωπικῆς μας Μεταμορφώσεως.

«Λάμπρον καὶ ἡμῖν», Δέσποτα Χριστέ μας, «τὸ φῶς Σου τὸ ἀίδιον πρεσβείας τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἁγίων Σου Νήφωνος καί Παΐσιου, Φωτοδότα, δόξα Σοί!».

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπολιτικῇ Μονῇ
τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος
εἰς Σλατιοάραν Ρουμανίας

Τῆ 6ῃ Αὐγούστου 2008 ἐκ.ἡμ.
† Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος

† Ὁ Ὁραῶν Κυπριανὸς

Ὁ Ἅγιος Νήφων ὁ Διονυσιάτης Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀρχιεπίσκοπος Δακίας καὶ Βλαχίας

(~1418-1508)

Ἡ Νηπτική καὶ Ἀποστολική του Κληρονομιά

ΜΕ ΤΗΝ ΧΑΡΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ἐφέτος συμπληρώνονται πεντακόσια ἔτη ἀπὸ τῆς ὁσιακῆς Κοιμήσεως τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νήφωνος τοῦ Διονυσιάτου († 11.8.1508).

Ὁ Ἅγιος Νήφων ἦταν μία μεγάλη Πατερικὴ Μορφή, ἡ ὁποία ἔδρασε καὶ διέλαμψε κατὰ τὸν ΙΕ΄ αἰῶνα, τὸν τόσο κρίσιμο καὶ δραματικὸ αὐτὸ αἰῶνα γιὰ τὰ Βαλκάνια καὶ τοὺς ὁμόδοξους Λαοὺς τῆς εὐρύτερης περιοχῆς.

Ἡ ψευδένωσις Φερράρας-Φλωρεντίας (1438-1439) μετὰ τοὺς Παπικούς, ἡ Ἄλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως (29.5.1453) καὶ ἡ σταδιακὰ πλήρης ἐπικράτησις τῶν Τούρκων στὴν Χερσόνησο τοῦ Αἴμου, στὴν Βλαχία καὶ τὴν Μολδαβία, εἶχαν προξενήσει μεγάλη σύγχυσι καὶ ταραχὴ στοὺς Ὀρθόδοξους Λαοὺς.

Ἡ Πρόνοια ὁμῶς τοῦ Θεοῦ οἰκονόμησε, ὥστε νὰ ἀναδειχθοῦν ἐπιφανεῖς Προσωπικότητες, κατὰ τὸν πολυώδυνο καὶ μεταβαστικὸ αὐτὸν αἰῶνα, ὥστε νὰ στηρίξουν τὸν χεμαζόμενον Λαὸ τοῦ Θεοῦ στὴν ὀρθὴ Πίστι ἔναντι τοῦ ἐντόνου παπικοῦ προσηλυτισμοῦ καὶ τῆς ἐπελάσεως τοῦ Μουσουλμανισμοῦ.

Μία τοιαύτη Προσωπικότης ἦταν καὶ ὁ Πελοποννήσιος Ἅγιος Νήφων, ὁ ὁποῖος διετέλεσε Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης (1482-1486), κατόπιν Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως τρεῖς φορές (1486-1488, 1497-1498, 1502) καὶ τέλος Ἀρχιεπίσκοπος Δακίας καὶ Βλαχίας (1498-1505).

* * *

α. Ἡ λαμπρὰ παιδεία του

ΟΙ ΕΥΣΕΒΕΙΣ γονεῖς τοῦ Ἁγίου Νήφωνος, Νικόλαος καὶ Μαρία, ἦσαν λαμπροί, εὐγενεῖς καὶ ἔντιμοι κατὰ κόσμον, διατελοῦσαν δὲ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Θωμᾶ Παλαιολόγου (1409-1469), ὁ ὁποῖος ἦταν ἀπὸ τοῦ 1418 Ἡγεμὼν τοῦ Δεσποτάτου τοῦ Μωρέως, μετὰ ἔδρα τὴν καστροπολιτεία τοῦ Μυστρᾶ¹.

Ὁ Ἅγιος Νήφων, κατὰ κόσμον Νικόλαος, ὁ ὁποῖος εἶχε δύο ἀδέλφια, τὸν Δημήτριον καὶ τὴν Μαρία, ἐγεννήθη πιθανώτατα στὸν περίφημο γιὰ τὴν πολιτιστικὴ του τότε ἄνθησι Μυστρᾶ, γύρω στὸ 1418.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πλούσια πνευματικὰ δῶρα, μὲ τὰ ὅποια ἐκόσμησε τὸν Νικόλαο ἢ Χάρις τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ διαλάμπη μὲ τὴν ἀρετὴ καὶ φρόνησί του, ἀξιώθηκε νὰ λάβῃ μία πολὺ καλὴ μόρφωσι, ἐκκλησιαστικὴ καὶ θύραθεν.

Εἶναι ἐνδεικτικόν, ὅτι «ὄταν ἔφθασεν αὐτὸς εἰς τοὺς δώδεκα χρόνους τῆς ἡλικίας του, ἤξευρε πᾶσαν τὴν ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν, ἀκολουθίας τε καὶ ἀναγνώσεις...» «θέλοντας δὲ νὰ λεπτύνη τὸν νοῦν του εἰς τὴν ἑλληνικὴν μάθησιν, ἣ ὅποια εἶναι φῶτισις, ἔδωκε τὸν ἑαυτὸν του εἰς ἑλληνικὸν φροντιστήριον καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐπέρασεν ὅλους εἰς τὰ ποιητικὰ καὶ γραμματικὰ, τόσο ἔλαχε δεξιὸς νοῦς»².

Ἄλλὰ καὶ μετέπειτα, τόσο ἀπὸ τὸν Ἱερομόναχο Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ἦταν «διδάσκαλος ἄκρος καὶ ἐνάρετος πολλὰ», ἐδιδάχθη τὴν «φιλοσοφίαν»³, ὅσο καὶ ἀπὸ τὸν Ἱερομόναχο Ζαχαρία, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐπίσης «σοφώτατος διδάσκαλος καὶ πολλὰ ἐνάρετος», ἔδρεψε «καρποὺς σοφίας» καὶ ἐδιδάχθη τὴν «ποθουμένην σπουδὴν»⁴ ἀλλὰ καὶ μέχρι τῆς ἀναχωρήσεώς του γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος, μετὰ τὴν Ἄλωσιν, «ἐπέμενε σπουδάζων τὰ μαθήματα τοῦ διδασκάλου του Ζαχαρία»⁵.

Εἶχε δὲ ὁ Ἅγιος Νήφων τοιοῦτο χάρισμα λόγου καὶ σοφίας, «ὥστε ὅλοι ἐθαύμαζαν τὴν σύνεσιν τῶν λόγων του, ὅτι τόσο ἄγλυκος ἦτο εἰς τὸ λέγειν, ὥστε δὲν ἠδύνατό τις νὰ τὸν χωρισθῇ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τῶν λόγων του ἐλησμόνει καὶ τὴν σωματικὴν τροφήν»⁶.

* * *

6. Τὸ νηπτικὸ βίωμά του

ΟΛΕΣ οἱ Πατερικῆς Μορφῆς, οἱ ὁποῖες διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἔλαμψαν στὸ στερέωμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, «ὡς φωστῆρες ἐν κόσμῳ, λόγον ζωῆς ἐπέχοντες»⁷, συνεδύαζαν τὴν λαμπρὰ μόρφωσι καὶ παιδεία μὲ τὸ νηπτικὸ βίωμα καὶ τὴν ἀποστολικὴ δρᾶσι.

Ὁ Ἅγιος Νήφων, ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας, ἦταν πεφυτευμένος παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων τῆς γνησίας Ἐκκλησιαστικῆς Ζωῆς, εἶχε δηλαδὴ ἀφοσιωθῆ στὸν Ὁρθόδοξο Ἠσυχασμὸ καὶ εἶχε ἀφομοιώσει αὐτόν.

Κύριος σκοπὸς τοῦ ἡσυχαστικοῦ τρόπου ζωῆς εἶναι νὰ καθαρθῇ, νὰ φωτισθῇ καὶ νὰ θεωθῇ ὁ Νοῦς καὶ ἡ Καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, μέσω τῆς Πράξεως καὶ τῆς Θεωρίας, δηλαδὴ μὲ τὴν κατὰ Θεὸν ἄσκησι.

Τοιοτοτρόπως, ὁ ἀνθρώπος ὀδηγεῖται στὴν θεωρία τοῦ Θεοῦ, στὴν θεοπτία ἐπομένως, ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ ὀμιλῇ γιὰ τὸν Θεὸ ἐκ πείρας καὶ νὰ θεολογῇ ἀπλανῶς.

Ὁ Ἅγιος Νήφων, πρὸ τοῦ ἀκόμη νὰ ἐνηλικιωθῆ, ἐγκαταλείπει τὴν χήρα μητέρα του καὶ τὴν διατριβὴν στὸ ἡγεμονικὸ περιβάλλον, μεταβαίνει στὴν περιοχὴ τῆς Ἐπιδαύρου καὶ ὑποτάσσεται στὸν Ἀσκητὴ Ἀντώνιο.

Στὸ πρῶτο αὐτὸ στάδιο τῶν ἀσκητικῶν του ἐπιδόσεων, ἐξωμολογεῖτο ἐνδακρυς τοὺς λογισμοὺς του, εἶχε ὡς ἐργόχειρο τὴν καλλιγραφία, διότι ἦταν ἄριστος καλλιγράφος, ἐφύλαττε δὲ τὰ ἐξῆς: «ἀργὸν λόγον δὲν ὠμίλησε ποτέ, οὔτε ἐγάλασεν, οὔτε βιβλίον ἐκκλησιαστικὸν ἀνέγνωσε χωρὶς νὰ χύσῃ δάκρυα, οὔτε λόγον ὠμίλησε ποτὲ χωρὶς τὴν εὐλογίαν τοῦ Γέροντός του»⁸.

Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ πλαίσιο, ἐντὸς τοῦ ὁποίου δραστηριοποιεῖται ὁ ἐν Χριστῷ ἀσκούμενος: ἀποταγή, ὑπακοή, ἀπαρρησίαστον, μελέτη, σιωπή, προσευχή, δάκρυα.

Ὁ Ἅγιός μας ἐκινεῖτο ἐξ ἀρχῆς μέσα στὸ κλίμα αὐτό· καὶ μάλιστα ἐνῶ ἦταν ἐκ νεότητος αὐτοῦ κτήμᾶ του οἱ ἅγιες αὐτὲς ἀρετές, τὸν διέκρινε μία ἀσυνήθιστος ταπείνωσις, ἡ ὁποία διασφάλιζε ὅλο τὸν ἀνεκτίμητο αὐτὸ πλοῦτο.

Βλέπομε τὸν ἱερὸ Νήφωνα νὰ «καταφλέγεται ἀπὸ τὸν θεῖον ἔρωτα»⁸ καὶ ὄντας ἀνήλικος, νὰ ὑποτάσσεται στὸν Ἀσκητὴ Ἀντώνιο τῆς Ἐπιδαύρου· κατόπιν, ὑποτάσσεται στὸν σοφώτατο Ἄγιορείτη Ἱερομόναχο Ζαχαρία καὶ διαμένουν μαζί στὸ Μοναστήρι τῆς Θεοτόκου στὴν Ἀχρίδα· καὶ τέλος, νὰ καταφεύγῃ στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου διετηρεῖτο ἀκόμη ζῶσα ἡ Ἡουχαστικὴ Παράδοσις τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ (1296-1359).

Στὴν Ἱερὰ Μονὴ Διονυσίου, «ἠγωνίζετο περισσότερον εἰς τοὺς πνευματικὸς ἀγῶνας, εἰς ἀγρυπνίας, εἰς νηστείας, εἰς προσευχάς, καὶ εἰς ἀγάπην πρὸς πάντας ἀνόθευτον»⁹.

Ἡ «ἄκρα καθαρότης» του καὶ τὸ γνήσιο νηπτικὸ βίωμά του εὐδόκησε ὁ Θεὸς νὰ φανερωθῶν μέσω τοῦ ἐναρέτου συνασκητοῦ του Γέροντος Πετρωνίου, ὁ ὁποῖος «ἔξω ἀπὸ τὴν Μονήν, ἐν τῷ μέσω τῆς νυκτός, ἐσηκώθη νὰ προσευχηθῆ καὶ βλέπει τὸν Ἅγιον ἰστάμενον ὄρθιον, καὶ ἔχοντα ὑψωμένας τὰς χεῖρας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανόν, γεμᾶτον δὲ ὅλον ἀπὸ φῶς, τὸ ὁποῖον ἀνέβαιεν ἕως εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἔλαμπε πανταχόθεν, ὥστε ἀπὸ τὴν λάμπην ἐκείνην ἔπεσε κατὰ γῆς, ὡς νεκρός, ὁ Πετρῶνιος»⁹.

Ἄλλὰ καὶ ἡ βαθυτάτη ταπείνωσίς του ἀνεδείχθη σὲ ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῆς, ὅταν ὁ Ἅγιος ἐπληροφορήθη, ὅτι ἔχει ψηφισθῆ ὡς Ποιμὴν τῆς Θεσσαλονίκης: «ἔπεσε κατὰ γῆς μέσα εἰς τὸν Ναόν, καὶ βρέχων μὲ δάκρυα τὸ ἔδαφος, ἔλεγε· ποῖος εἶμαι ἐγὼ ὁ ταπεινὸς καὶ ἁμαρτωλὸς διὰ νὰ δεχθῶ εἰς τὸν καταπληγῶμενον τράχηλόν μου τοιοῦτον βαρῦτατον ζυγόν;»¹⁰.

Πρὸς δὲ τοὺς Ἀρχιερεῖς ἔλεγε κλαίων: «Ἐγὼ, ἅγιοι ἀρχιερεῖς, μὲ τὸ νὰ εἶμαι καταπληγῶμενος ἀπὸ τὰς πολλὰς μου ἁμαρτίας, ἤλθον εἰς τοῦτον τὸν τόπον νὰ ἠρυσάσω καὶ νὰ δώσω τέλος, καὶ πῶς ἡμπορῶ νὰ φύγω τὴν ὁδόν

τῆς μετανοίας, καὶ νὰ ἀναλάβω τόσων ψυχῶν τὴν φροντίδα, ὅταν μόλις δύναμαι νὰ σώσω τὴν ἁμαρτωλὴν μου ψυχὴν;»¹⁰.

* * *

γ. Ἡ ἀποστολικὴ δρᾶσις του

ΜΕ ΤΙΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ αὐτές, λαμπρὰ παιδεία καὶ νηπτικὸ βίωμα, ἰσχυρὲς βάσεις γιὰ τὴν γνήσια ἐκκλησιαστικὴ ποιμαντικὴ δρᾶσι, ὁ Ἅγιός μας ἀσκεῖ ἀποστολικὸ ἔργο, πρὶν μάλιστα νὰ χειροτονηθῇ Ἀρχιερεὺς, καὶ καταξιώνεται ὡς μεγάλη Πατερικὴ Μορφή.

Ἡ προσφορά του στὸν τομέα αὐτὸ ἦταν ἀνεκτίμητος, τόσο γιὰ τοὺς βαλκάνιους Λαοὺς, ὅσο καὶ –ιδιαιτέρως– γιὰ τοὺς Ρουμάνους.

Νέος ἀκόμη Μοναχός, ὁ θεῖος Νήφων ἀγωνίζεται ἐναντίον τοῦ ἐκφραγμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων: «Ἐπειδὴ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτο μεγάλη σύγχυσις καὶ ταραχὴ εἰς τὰς Ἐκκλησίας, διὰ τὴν ψευδοσύνοδον ποὺ ἐγίνε τότε εἰς Φλωρεντίαν ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου, καὶ οἱ Ἀνατολικοὶ δὲν ἤθελαν νὰ τὴν δεχθοῦν παντελῶς, διὰ τοῦτο, ὁ σοφὸς Ζαχαρίας ὁμοῦ μὲ τὸν ἱερὸν Νήφωνα μετέβησαν» στὶς περιοχὲς τῆς σημερινῆς Ἀλβανίας, «διδάσκοντες ἐπ' Ἐκκλησίας τοὺς Χριστιανοὺς νὰ ἴστανται στερεοὶ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ εἰς τοὺς Ὄρους τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων»¹¹.

Ἄλλὰ καὶ ὅταν ἀνεδείχθη Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης (1482), ὥριμος πλέον καὶ ὄντως θεοφόρος, «βλέπων τοὺς Χριστιανοὺς συγχυσμένους ἀπὸ τοὺς Λατινόφρονας καὶ τὴν καινοτομίαν τῆς ἐν Φλωρεντία ψευδοσυνόδου, ἐδίδασκε καθ' ἑκάστην τὰ θεῖα Δόγματα τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν θείων Συνόδων, ἀποβάλλων τελείως τὰς καινοτομίας καὶ τὰς σοφιστικὰς ἀποδείξεις τῶν Λατίνων, καὶ τοὺς παρήγγελε νὰ φυλάττουν τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀνόθευτον»¹².

Ἐν τούτοις, ἡ δρᾶσις τοῦ Ἁγίου Νήφωνος στὴν Βλαχία, ἐξ ἐπόψεως ἀποστολικῆς, «ἔχει μεγαλυτέραν ἀξίαν»¹³.

Ἡ Μητρόπολις Οὐγγροβλαχίας, ἡ ὁποία εἶχε ἰδρυθῆ πρὸ ἐνὸς περιόπου αἰῶνος (1356, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Κάλλιστος Α΄, Αὐτοκράτωρ Ἰωάννης Ε΄ Παλαιολόγος), ὑπαγομένη στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο¹⁴, διήρχετο ἤδη περίοδον παρακμῆς.

Ὁ Ἡγεμὼν Ράδουλος/ἡ Ράντος ὁ Μέγας (1496-1508) μετακαλεῖ στὴν Βλαχικὴ Ἡγεμονία τὸν Πατριάρχη Νήφωνα, «διότι πεπαιδευμένος οὗτος καὶ γνώστης τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἠδύνατο ν' ἀναδιοργανώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν Οὐγγροβλαχίας»¹³.

Ἡ φήμη τοῦ Ἁγίου ὡς «ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρὸς μεγάλης παιδείσεως καὶ ἰκανότητος»¹⁵ εἶχε διαδοθῆ παντοῦ στὸ ὑπόδουλο Ἔθνος τῶν Ὁρθοδόξων.

«Ὦντως ὁ Ἅγιος Νήφων εὐηργέτησε τὴν Ἐκκλησίαν» τῆς Ρουμανίας, «ἐπιδοθεὶς μετὰ τῶν μαθητῶν του Μακαρίου καὶ Ἰωάσαφ εἰς τὴν ἀναδιοργάνωσιν αὐτῆς καὶ χειροτονήσας δύο ἐπίσκοπους εἰς τὰς ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθείσας Ἐπισκοπὰς Ριμνικίου καὶ Μπουζαίου»¹⁵.

Εἶναι ἀξιοσημείωτον, ὅτι ἡ χώρα κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἡμίσεως τοῦ ΙΔ' αἰ. καὶ ἐξῆς, «εὐρέθη ὑπὸ σφοδρὰς λατινικὰς ἐπιδράσεις ἀπὸ Οὐγγαρίας καὶ Πολωνίας, αἵτινες παρέσυρον καὶ τινὰς ἡγεμόνας εἰς τὴν Λατινικὴν Ἐκκλησίαν»¹⁶.

Στὴν Ρουμανία, ὁ Ἅγιος Νήφων ἔγινε δεκτὸς «ὡς ἀπὸ Θεοῦ πεμπόμενος»¹⁷ καὶ «ὅλοι ἐδόξαζον τὸν Θεόν, διότι τοὺς ἀπέστειλε τοιοῦτον φωστῆρα, καὶ τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας καὶ τὸν ὠνόμαζον νέον Χρυσόστομον»¹⁸.

Ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Δακίας καὶ Βλαχίας (Μητροπολίτης Οὐγγροβλαχίας), ὁ Ἅγιος ἐπεδόθη μὲ μεγάλο ζῆλο στὸ ἀποστολικὸ του ἔργο, «σώζοντας τὴ Ρουμανικὴ Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν ἔντονη παπικὴ προπαγάνδα, τὴν ἠθοφθορία καὶ ἀμέλεια κλήρου καὶ λαοῦ»¹⁹.

Ἡ γνησία ἀποστολικότης τῆς ποιμαντικῆς δράσεώς του περιελάμβανε καὶ τὴν διάστασι τῆς προσελκύσεως ἀλλοθρήσκων στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐνδεικτικὸν καὶ τοῦτο τοῦ ἀποστολικοῦ διώματος: «καὶ τρόπων μέτοχος καὶ θρόνων διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τὴν Πρᾶξιν εὗρες θεόπνευστε, εἰς Θεωρίας ἐπίβασιν»²⁰.

Κατὰ τὴν πρώτην πατριαρχεῖαν του στὴν Κωνσταντινούπολι (1486-1488), πλήρης θεῖου ζήλου, «ἐκήρυττε μεγαλοφώνως τὰ θεῖα δόγματα, διδάσκων καθ' ἑκάστην ὡς ἄλλος Ἀπόστολος, νουθετῶν, ἐπιτιμῶν μετρίως, καὶ σπουδάζων διαφόρους τρόπους, διὰ νὰ ἀποδιώξη τοὺς λύκους μακρὰν ἀπὸ τὴν ποιμὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ στερεώσῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν, καὶ μὲ τὰ θεῖα καὶ πάνσοφα λόγια του ἐκέρδαινε καὶ πολλοὺς ἀπίστους, οἱ ὅποιοι ἐλάμβανον μυστικὰ ἀπὸ αὐτὸν τὸ θεῖον βάπτισμα καὶ ἐνδυναμούμενοι μὲ τὰς εὐχὰς του ἠρνοῦντο καὶ πατρίδα καὶ γένος καὶ ἔφευγον μακρὰν, διὰ νὰ μὴ κινδυνεύουν ἀπὸ τοὺς ἀσεβεῖς»²¹.

* * *

δ. Ἡ Κληρονομία του

ΟΛΟΣ ὁ Βίος καὶ ἡ Πολιτεία του Ἁγίου Νήφωνος τοῦ Διονυσιάτου εἶναι θαυμαστὸς καὶ πλήρης ὠφελείας γιὰ τὸν εὐλαβῆ ἀναγνώστη.

Ἦταν ὁ δέκατος Πατριάρχης, σὲ διάστημα περίπου τριάκοντα ἐτῶν, μετὰ τὸν περίφημο Γεννάδιον Σχολάριον τὸν Ἀθηνωτικὸν († 1472), ἐξ ὧν δὲ γνωρίζουμε ὁ μόνος μετὰ τὴν Ἄλωσιν Πατριάρχης Ἅγιος Θαυματουργός.

Δικαίως ὁ Ἅγιος Νήφων τιμᾶται καὶ ἐορτάζεται στὴν Ρουμανία, ἀλλὰ καὶ ἀναγνωρίζεται ὡς **σωτὴρ τῆς Ὁρθοδοξίας** στὴν χώρα αὐτή, διότι «ἂν μὴ ὁ μακάριος Πατριάρχης ἔσπευδε διὰ τῆς ἀγιωτάτης του ζωῆς, καὶ τῶν θείων διδασκαλιῶν του ἀνέστελλε τὰ ὑπουλα μέσα τῆς παπικῆς λύμης [βλάβης, φθορᾶς], ὀλόκληρος ἡ Βλαχία καὶ ἡ Μολδαυῖα θὰ ὑφίσταντο τὴν φθορὰν τῶν ἄλλων δύο ἀδελφῶν ἐπαρχιῶν, Τρανσυλβανίας καὶ Γαλικίας, ὅπου ἡ Οὐνία ἀριθμεῖ εἰς ἑκατομμύρια τοὺς ὄπαδούς της»²².

Στὸ θεοσόλιστο πρόσωπο τοῦ Ἁγίου Νήφωνος ἐνσαρκώνεται γιὰ πολλοστὴ φορὰ ἡ ἀδιαμφισβήτητος ἀλήθεια, ὅτι ὁ Ὁρθόδοξος Ἡσυχασμὸς εἶναι ὁ ἀσάλευτος βράχος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ὄχι μόνον ἡ Μοναχικὴ Ζωή, ἀλλὰ καὶ ἡ Θεολογία καὶ ἡ Ποιμαντικὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ γνήσιος Ποιμὴν στὴν Ὁρθόδοξο Παράδοσί μας εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔχει βίωμα νηπτικόν, ἔχει ἦθος φιλοκαλικόν, μὲ κέντρον τὴν Καρδιακὴν Προσευχὴν, τὴν νοερὰν ἐν τῇ καρδίᾳ ἀδιάλειπτον Εὐχὴν τοῦ Ἰησοῦ.

Μέσω τῆς ἀδιαλείπτου Καρδιακῆς Προσευχῆς, «ὁ Νοῦς καθαίρεται, φωτίζεται καὶ τελειοῦται»²³, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὄντως Ἄνθρωπος, εὐρίσκεται δηλαδὴ στὴν ὀλοκληρία του, διότι ἔχει ἀξιωθῆ νὰ ἐπιτύχη στὸν σκοπὸ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, δηλαδὴ ἔχει ἀποκτήσει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Ὁ ἀληθινὸς Χριστιανός, λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, «ἐκ τριῶν ὑφέστηκε [συνίσταται]: χάριτος Πνεύματος ἐπουρανίου, ψυχῆς λογικῆς, καὶ γῆϊνου σώματος»²⁴.

Ἡ *πηγὴ* τῆς θεοποιῦ προσευχῆς, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἀποκτήσωμε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, εἶναι μέσα μας, δυνάμει τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος μας· αὐτὴ ἡ *πηγὴ* πρέπει νὰ ἀνακαλυφθῆ, νὰ ἀποκαλυφθῆ, νὰ ἀνοιξη μέσω τῆς Πράξεως καὶ τῆς Θεωρίας.

Ἡ ἄσκησις καὶ ἡ προσευχὴ μᾶς μεταφέρουν, ἀπὸ τὸ παρὰ φύσιν τῆς ἁμαρτίας καὶ ἐμπαθείας, στὸ κατὰ φύσιν τῶν ἀρετῶν, περαιτέρω δὲ μᾶς ὀδηγοῦν στὸ ὑπὲρ φύσιν καὶ τὴν ἀγιότητα.

* * *

ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ λοιπὸν τῆς Νοερᾶς Προσευχῆς δὲν εἶναι προνόμιο τῶν Μοναχῶν καὶ Ἀσκητῶν, ἀλλὰ δίδεται σὲ ὅλους γενικὰ τοὺς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς, ὅταν αὐτοὶ κινοῦνται μέσα στὰ ὄρια τῆς Ἡσυχαστικῆς Παραδόσεώς μας, μὲ τὴν ὀδηγία τοῦ Πνευματικοῦ τους.

Μία πολὺ κατανυκτικὴ διήγησις, τὴν ὁποία ἐν συνεχείᾳ θὰ Σᾶς ἀναγνώσω, θὰ βεβαιώσῃ τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές, ἐφ' ὅσον –ἐκτὸς τῶν ἄλλων– ἀναφέρεται σὲ ἓνα γεγονός τῶν ἡμερῶν μας.

Ἕνας πολὺ γνωστὸς Πνευματικὸς στὴν Ἑλλάδα, ὁ ὁποῖος δραστηριοποιεῖται σήμερα στὸ ἐπίγειο τῶν Ἀθηνῶν, τὸν Πειραιᾶ, διηγεῖται τὰ ἑξῆς:

«Σὲ κάποια πόλι τῆς Πολεπονήσου, συναντήθηκα κάποτε μὲ ἕναν χριστιανό, περίπου 32 ἐτῶν, πὺ μωσχομύριζε κάπι σάν δενδρολίβανο. Καὶ ἡ ἔκπληξις μου μεγάλωσε ἀκόμη περισσότερο, ὅταν ἄρχισε νὰ μοῦ μιλάη γιὰ τὴν Εὐχή, τὸ “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με”, διαπιστώνοντας ὅτι ἀπὸ τὸ στόμα του ἐξήρχετο ἡ ἄρρητος εὐωδία τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Γιὰ τὸ κομποσχοῖνι καὶ τὴν Εὐχή εἶχε μάθει πρὶν ἀπὸ χρόνια στὸν Ἅγιον Ὅρος καὶ ἀπὸ τότε τὴν ἔλεγε ἀσταμάτητα, μέρανύκτα, καὶ πολλὲς φορὲς χωρὶς διακοπὴ ἀκόμα καὶ τὶς νύκτες. Ἡ Εὐχὴ ἀναπληροῦσε καὶ τὶς φυσικὲς ἀνάγκες τοῦ ὕπνου του.

Ἔτσι, σιγὰ-σιγὰ ἡ προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ ἔγινε πνευματικὴ καὶ νοερὰ μέσα στὴν καρδιά του καὶ ἀπολάμβανε τὸ μεγαλεῖο της, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸ πῶς λέγεται μέσα του ἡ Εὐχὴ καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ μέρος τῆς καρδιάς του, μὲ πολλὴ γλυκύτητα καὶ χωρὶς αὐτὸς νὰ τὴν λέγῃ συνειδητὰ εἴτε προφορικὰ εἴτε μὲ τὸν ἐνδιάθετο λόγο. Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλεῖο τῆς πνευματικῆς προσευχῆς καὶ εἰδικώτερα τῆς Νοερᾶς λεγομένης προσευχῆς.

Κάποτε, σὲ μιὰ τέτοια κατάστασι, ἀλλοιώθηκε τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ, ὥστε... (ὅπως χαρακτηριστικὰ μοῦ εἶπε):

“Ἐέχασα τὸν ἑαυτό μου, ἦτο σάν νὰ χάθηκα καὶ ἀπροσδόκητα αἰσθάνθηκα πῶς ἡ ψυχὴ μου ἦτο μέσα στὰ ἀνοικτὰ χέρια τοῦ Πνευματικοῦ μου, τοῦ Πατρὸς Γ.Κ., ὁ ὁποῖος προσήχετο μπροστὰ σ’ ἕναν οὐράνιο ὀλόλαμπρο θρόνο, πὺ εἶχε πολὺ Φῶς καὶ Δόξα Θεοῦ. Σὲ λίγο –δὲν ξέρω πότε– αὐτὸ τὸ οὐράνιο Φῶς ἔλουσε καὶ τὸν Πνευματικό μου καὶ τὸν λάμπρυνε τόσο πολὺ, πὺ εἶχα τὴν αἴσθησι ὅτι ἔκλεισα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου. Πῶς ἔβλεπα καὶ πῶς τὰ ἔκλεισα, δὲν ξέρω.

Σφιχταγκαλιασμένη καθὼς ἦτο ἡ ψυχὴ μου μὲ τὸν Πνευματικό μου, τὸν ἄκουσα νὰ προσεύχεται στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν γιὰ μένα. Δὲν τολμοῦσα νὰ σηκώσω τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου, ἐν τούτοις, ἔνοιωθα αὐτὴν τὴν ὑπέρολαμπρη φωτοχυσία νὰ μὲ πλημμυρίζῃ, νὰ μὲ λούζῃ κυριολεκτικὰ, νὰ μὲ γεμίξῃ ἀπὸ χαρὰ, εὐτυχία, εἰρήνη, θαυμασμό, ἀγαλλίασι...

Κάποτε συνῆλθα. Ἔνοιωθα νὰ μὴν πατῶ στὴ γῆ καὶ ἡ προσευχὴ τοῦ Ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ λέγεται ἀπὸ μέσα μου ἄπειρες φορὲς: Ἰησοῦ μου... Ἰησοῦ μου... Ἰησοῦ μου... Ἰησοῦ μου...

Τρεῖς-τέσσερις μέρες οὔτε ἔφαγα οὔτε ἤπια σταγόνα νερὸ οὔτε κοιμήθηκα, μόνον ἀπελάμβανα ἀδιάλειπτα μιὰ οὐράνια εὐτυχία, πὺ δὲν περιγράφεται. Τὰ δὲ δάκρυά μου ἔτρεχαν σάν ποτάμι συνεχῶς καὶ ἦσαν γλυκύτατα”»²⁵.

* * *

ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ λοιπόν, οί αδελφοί μας Ὁρθόδοξοι Ρουμᾶνοι νὰ καυχῶνται ἐν Κυρίῳ καύχησιν μεγάλην, διότι στοὺς κόλπους τοὺς διαφυλάσσεται ἡ Κληρονομία τοῦ Ἁγίου Νήφωνος τοῦ Διονυσιάτου, ἡ Πατερικὴ Κληρονομία τῆς Ἀποστολικότητος, τοῦ Ἡσυχασμοῦ καὶ τοῦ συνεπακόλουθου Ἀντιπατισμοῦ.

Ἄλλωστε, ἄς μὴ λησμονῆται ποτέ, ὅτι τὴν Κληρονομία αὐτὴ ἀνερέωσε καὶ συνέχισε μὲ πλήρη συνέπεια καὶ προεκτάσεις ἐκπληκτικῆς ὁ Ὅσιος Παῖσιος Βελιτσκόφου (1722-1794), τὸ ἕτερο μεγάλο καύχημα τῆς Ρουμανίας καὶ συμπάσης τῆς Ὁρθοδοξίας²⁶.

Τὸ πνευματικὸ κίνημα τῆς παῖσιανῆς ἀναγεννήσεως ἐκκίνησε ἐπίσης ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὅρος, ὅπου ὁ Μέγας Γέρων ἔζησε δεκατρία περίπου ἔτη (1750-1763), συνεχίσθηκε δὲ καὶ ἐδραιώθηκε στὴν Μολδαβία, μάλιστα στὴν περίφημη Μονὴ τοῦ Νεάμτς, ὅπου διῆλθε τὰ τελευταῖα δέκα πέντε ἔτη τῆς ζωῆς του (1779-1794).

Ἡ Μονὴ αὐτὴ ὠργανώθηκε ἀπὸ τὸν Ὅσιο Παῖσιο καὶ ἐλειτούργησε μὲ κέντρο καὶ ψυχὴ τῆς τὸ Ἡσυχαστικὸ Φιλοκαλικὸ Ἅθος, ἔφθασε δὲ νὰ καταστῇ ἡ μεγαλυτέρα Μονὴ στὸν τότε ὀρθόδοξο κόσμος: εἶχε χιλίους Μοναχοὺς ἀπὸ δέκα ἐθνότητες!

Τὸ ἐκπλητικὸ αὐτὸ φαινόμενο, μάλιστα γιὰ τὴν τόσο δύσκολη ἐκείνη ἐποχὴ, καταδεικνύει τὸν ἀπίστευτο δυναμισμό τῆς Ἡσυχαστικῆς Παραδόσεώς μας²⁷.

Τὸ Φῶς λοιπὸν αὐτὸ τῆς Νηπτικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Κληρονομίας, τοῦ ὁποίου φορέας γνήσιος ἦταν ἡ μεγάλη Πατερικὴ Μορφὴ τοῦ Ἁγίου Νήφωνος τοῦ Διονυσιάτου, εἶθε νὰ καταναγάξη τὴν σύγχρονή μας Ρουμανικὴ Ὁρθοδοξία καὶ νὰ ἐνώνῃ ὑπερεθνικὰ ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους, ὥστε νὰ δίδωμε ἅπαντες τὴν καλὴν μαρτυρίαν ἐναντι τῶν μεγάλων προκλήσεων τῆς συγκρητιστικῆς ἐποχῆς μας.

Ταῖς τοῦ Ἁγίου Νήφωνος, σωτῆρος τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν Ρουμανία, πρεσβεΐαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν!

Ἐγγραφον ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἁγίου Κυπριανοῦ
παρὰ τὴν Φυλὴν Ἀττικῆς,
τῇ 1ῃ Αὐγούστου 2008 ἐκ.ἡμ.
† Μνήμη τῶν Ἁγίων Μακκαβαίων

**Δόξα καὶ Εὐχαριστία
τῷ Δωρεοδότῃ Θεῷ!**

1. **Ἱεραῦς Μονῆς Ἁγίου Διονυσίου**, Ὁ Ἅγιος Νήφων Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως – Πρότυπον ἀσκήσεως καὶ ταπεινώσεως, *Βίος καὶ Πολιτεία...*, § 6', Ἅγιον Ὅρος-Ἄθως 1990.
2. *Βίος καὶ Πολιτεία...*, § 8'.
3. *Βίος καὶ Πολιτεία...*, § 9'.
4. *Βίος καὶ Πολιτεία...*, § 10'.
5. *Βίος καὶ Πολιτεία...*, § 11'.
6. *Βίος καὶ Πολιτεία...*, § 12'.
7. Φιλίπ. 6' 15.
8. *Βίος καὶ Πολιτεία...*, § 13'.
9. *Βίος καὶ Πολιτεία...*, § 14'.
10. *Βίος καὶ Πολιτεία...*, § 15'.
11. *Βίος καὶ Πολιτεία...*, § 16'.
12. *Βίος καὶ Πολιτεία...*, § 17'.
13. **Τάσου Ἀθ. Γριτσόπουλου**, «*Νήφων Ὁ Β΄ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως*», Θ.Η.Ε. τ. 9, στλ. 456, Ἀθήνα 1966.
14. **Τάσου Ἀθ. Γριτσόπουλου**, «*Οὐγγροβλαχίας, Μητρόπολις*», Θ.Η.Ε. αὐτόθι, στλ. 998.
15. **Τάσου Ἀθ. Γριτσόπουλου**, αὐτόθι, στλ. 999.
16. **Δημ. Β. Οἰκονομίδης**, «*Ρουμανικὴ Ἐκκλησία*», Θ.Η.Ε. τ. 10, στλ. 842, Ἀθήνα 1967.
17. *Βίος καὶ Πολιτεία...*, § 18'.
18. *Βίος καὶ Πολιτεία...*, § 19'.
19. **Μωϋσέως Μοναχοῦ Ἀγιορείτου**, «*Ἅγιος Νήφων ὁ Β΄ ...*», Οἱ Ἅγιοι τοῦ Ἁγίου Ὁρους, σελ. 369, Ἐκδόσεις «Μυγδονία», 2008.
20. Ἀπολυτίμιον Ἀρχιερέων Μαρτύρων.
21. *Βίος καὶ Πολιτεία...*, § 20'.
22. **Ἱεραῦς Μονῆς Ἁγίου Διονυσίου**, ἐνθ' ἄνωτ., *Εἰσαγωγικά τινα*, σελ. 16-17.
23. Βλ. Φιλοκαλίαν, *ὑπότιτλος*.
24. **Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμά**, *Ὑπὲρ τῶν ἱεραῶς ἠσυχασόντων*, 1, 3, 4, 3. Π. Χρήστου τ. Α΄, σελ. 454.
25. **Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Ἀναγνωστοπούλου**, Ἡ «*Εὐχή*» μέσα στὸν κόσμον, σελ. 77-78, Πειραιῶς 2007.
26. Βλ. **Πέτρον Μπότση** (μετ., ἐπιμ.), Ὁσιος Παῖσιος Βελιτοκόφσκυ, Ἀθήνα 1990.
27. Βλ. **Ἀρχιμ. Ἀμφιλοχίου Ράντοβιτς**, Ἡ Φιλοκαλικὴ Ἀναγέννησις τοῦ XVIII καὶ XIX αἰ. καὶ οἱ Πνευματικοὶ Καρποὶ τῆς, Ἀθήνα 1984.